Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 253 099 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. WIBAULT**
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 december 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt, en van de beslissing van 9 december 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 9 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan

verzoekster ter kennis gebracht op 15 januari 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.04.2019 werd ingediend door:
D., A. (R.R. …)
Nationaliteit: Armenië
Geboren te Gumri op (…)1962
Adres: (…)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Redenen:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.
Betrokkene vroeg op 14.09.2010 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 24.02.2011 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 26quater). Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 15.06.2011 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene gaf geen gehoor aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 13.01.2012 een tweede asielaanvraag in. Op 18.10.2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Op 29.10.2012 ontving betrokkene nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.10.2012). Betrokkene verkoos echter geen opnieuw gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.
De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 5 maanden voor de eerste en iets meer dan 9 maanden voor de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).
Betrokkene haalt aan dat gelet op haar lange afwezigheid uit haar land van herkomst, een terugkeer op zijn minst grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewering dat betrokkene alhier al meer dan tien jaar ononderbroken in België zou verblijven, niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft zich immers al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf.
Op 24.02.2011 en op 29.10.2012 werd aan mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer op zijn minst grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken; betrokkene laat na om concreet te verduidelijken of aan te tonen op welke manier een terugkeer op zijn minst grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
Wat betreft betrokkenes bewering dat zij geen (familiale) banden meer zou hebben in Armenië, dient te worden vastgesteld dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit haar verklaringen in het kader van haar twee asielaanvragen dat haar moeder nog in Armenië zou wonen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar moeder momenteel niet langer woonachtig is in Armenië, noch dat zij niet tijdelijk bij haar moeder zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf.
Wat betreft het feit dat betrokkene alleenstaande is; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.
Betrokkenes bewering dat zij in Armenië geen onroerend goed of werk heeft en geen steun verwacht vanwege de Armeense autoriteiten, kan evenmin worden weerhouden als bijzondere omstandigheid die haar

zou verhinderen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene immers vrij om bij een terugkeer naar Armenië beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in Armenië geen onroerend goed of werk heeft en geen steun verwacht vanwege de Armeense autoriteiten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
Verder verklaart betrokkene dat er in Armenië geen ambassade of consulaat is voorzien, hetgeen betekent dat zij naar Rusland zou moeten gaan, een land waar zij geen enkele binding mee heeft. Zij zou, volgens haar bewering, dus een tijdelijk verblijf moeten aanvragen in Rusland, hetgeen niet vanzelfsprekend is nu zij geen enkele band heeft met het land. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
Betrokkene legt immers geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijk zou zijn om in haar land van herkomst een binnenkomstvisum voor Rusland te verkrijgen dat haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van haar tweede asielaanvraag verklaarde dat een zoon van haar, de heer A. E, in Rusland zou verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze zoon momenteel niet langer in Rusland zou verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij haar zoon zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Wat er ook van zij, er wordt van betrokkene niet verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Rusland (Moskou). Zij dient zich enkel naar Rusland (Moskou) te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Tot slot, wat betreft de bewering dat dit ervoor zal zorgen dat de procedure nog langer zal aanslepen en zij als het ware 'vast' zal zitten in Armenië, dient er opgemerkt te worden dat dit probleem, indien dit al zou bestaan, zich stelt voor alle Armeniërs die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.
Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene steeds van goed gedrag en zeden is geweest en op geen enkele wijze contact heeft gehad met het gerechtelijk apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
De overige aangehaalde elementen (dat zij sinds 14 september 2010 in België verblijft, dat betrokkene taallessen volgde, dat zij gewerkt heeft als huisbediende zolang dit haar was toegelaten, dat zij aanbevelingsbrieven kan voorleggen van vrienden en kennissen en goede contacten onderhoudt met Belgische vrienden en buren, dat zij vrijwilligerswerk deed/doet en dat zij geen financiële steun ontving van het OCMW) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 9 december 2020 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 januari 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten
De mevrouw, die verklaart te heten:
Naam, voorneem: D., A.
Geboortedatum: (…)1962
Geboortedatum: G.
Nationaliteit: Armenië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de v/et van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9, 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19 december 1966 (hierna ECOSOC-verdrag).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De administratie verklaart de aanvraag onontvankelijk wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die de verzoekster verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst om de vereiste visumaanvraag bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in te dienen.
Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:
(…)
Volgens de vaste rechtspraak van uw Raad, zijn buitengewone omstandigheden de omstandigheden die een tijdelijke terugkeer ónmogelijk of bijzonder moeilijk maken.
" Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden gijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar gijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.)."
Sinds maart 2020 en de uitbraak van de COVID-19 pandemie, is het algemene kennis dat reismogelijkheden via internationale vluchten heel beperkt zijn geworden.
Volgens de aanbevelingen van de Europese Commissie van 16 maart 2020 : « De buitengrens van de EU dient als veiligheidsperimeter te fungeren voor alle Schengenlidstaten. Het gaat om een gemeenschappelijk belang en een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid. » (...) « De tijdelijke reisbeperking dient van toepassing te zijn op alle niet-essentiële reizen van derde landen naar het EU+gebied.
Sindsdien heeft de Belgische regering deze aanbeveling uitgevoerd en alle niet-essentiële reizen verboden.
Artikel 21 van het Ministerieel Besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken herhaalt dit verbod en bepaalt:
« Niet-essentiële reizen naar het buitenland gijn verboden voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in België. Niet-essentiële reizen naar België gijn verboden voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in het buitenland. »
De derde bijlage van het Ministerieel Besluit maakt een lijst van essentiële reizen:
" 1° de reizen om louter professionele redenen, met inbegrip van de reizen van beroepssporters met een topsportstatuut, professionelen uit de cultuursector, en journalisten, bij het uitoefenen van hun professionele activiteit;
2° de reizen van diplomaten, ministers, Staats- en regeringsleiders; de reizen van het personeel van internationale organisaties en instellingen, en van personen uitgenodigd door deze internationale organisaties en instellingen waarvoor de fysieke aanwezigheid noodzakelijk is voor de goede werking van deze organisaties en instellingen; de reizen van het personeel van diplomatieke en consulaire posten en van personen uitgenodigd door deze posten waarvoor de fysieke aanwezigheid noodzakelijk is voor de goede werking van deze posten; de reizen van leden van het Europees Parlement in bet kader van hun functies;
3° de reizen omwille van dwingende gezinsredenen, met name:

- *reizen die gerechtvaardigd zijn door gezinshereniging, in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot bet grondgebied, bet verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *bezoeken aan een echtgenoot of partner, die niet onder hetzelfde dak woont, voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;*
- *reizen in bet kader van co-ouderscbap;*
- *reizen in bet kader van begrafenissen of crematies van verwanten of van aanverwanten in eerste en tweede graad, of van naasten voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie met deze naaste;*
- *de reizen in het kader van burgerlijke of religieuze huwelijken van verwanten of aanverwanten in eerste en tweede graad ;*

4° de reizen omwille van humanitaire redenen, in het bijzonder:
- *reizen om medische redenen of de verderzetting van een medische behandeling;*
- *reizen om bijstand of zorg te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon;*
- *bezoeken in het kader van palliatieve zorgen;*

5° de reizen die studiegerelateerd zijn, in het bijzonder de reizen van leerlingen, studenten en stagiairs, die in het kader van hun studies een vorming volgen en onderzoekers met een gas/overeenkomst;
6° de reizen naar het aangrenzende land door inwoners van grensgemeenten en hun directe buurgemeenten als onderdeel van het dagdagelijkse leven voor de activiteiten die eveneens in het land van hoofdverblijfplaats toegelaten zijn en noodzakelijk zijn; reizen naar het aangrenzende land door inwoners van grensregio's als onderdeel van het dagdagelijkse leven voor de activiteiten die eveneens in het land van hoofdverblijfplaats toegelaten zijn en noodzakelijk zijn, voor zover hiervan een aannemelijk bewijs geleverd kan worden;
7° de reizen om zorg te dragen voor dieren;
8° de reizen in het kader van juridische verplichtingen, voor zover noodzakelijk en dit niet digitaal kan gebeuren;
9° de reizen om dringende herstellingen te laten uit voeren in het kader van de veiligheid van een voertuig;
10° de reizen in het kader van een verbuiging;
11° de doorreizen.
De vereiste om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de consulaire overheid onder artikel 9 van de vreemdelingenwet vormt hier geen essentiële reis.
Punt 8 van de derde bijlage van het bovenvermeld Ministerieel Besluit beschouwt dat reizen in het kader van juridische verplichtingen essentiële reizen kunnen zijn voor zover noodzakelijk en niet digitaal kunnen gebeuren. Wat betreft een aanvraag tot machtiging tot verblijf, bestaat er precies artikel 9bis van de vreemdelingenwet om een dergelijke reis niet onontbeerlijk te maken.
Volgens de meest recente aanbevelingen van de Europese Raad, gepubliceerd op 16.12.2020, tot herziening van de lijst van landen waarvoor dergelijke beperkingen kunnen worden opgeheven', zijn Armenië en Rusland niet in deze lijst opgenomen en moeten alle niet-essentiële reizen naar deze landen derhalve vermeden worden.
« Essentieel » is wat de kern vormt. Verschillende internationale vluchten met als enig doel een administratieve procedure bij de Belgische consulaire post af te ronden, kan bezwaarlijk als een noodzakelijke reis worden aangemerkt, aangezien het heel goed mogelijk is om op een andere manier te werk te gaan, namelijk door de aanvraag tot verblijf rechtstreeks op het Belgische grondgebied in te dienen.
Het verbod van een niet-essentiële reis heeft de bedoeling om de verspreiding van de pandemie te beperken. Het is absoluut in strijd met een dergelijk objectief dat verzoekster verplicht wordt door de bestreden beslissing om naar Armenië te reizen, en dan verder naar de Belgische consulaire overheden in Moskou. De bestreden beslissing is buiten proportie en brengt de publieke gezondheid en de gezondheid van verzoekster in gevaar, in schending van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten.
Het middel is gegrond."

2.2 Verzoekster voert de schending aan van artikel 12 van het Ecosoc-verdrag dat bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag erkennen het recht van een ieder op een zo goed mogelijke lichamelijke en geestelijke gezondheid.

2. De door de Staten die partij zijn bij dit Verdrag te nemen maatregelen ter volledige verwezenlijking van dit recht omvatten onder meer die welke nodig zijn om te komen tot :
a) Vermindering van het aantal doodgeborenen en van de kindersterfte, alsmede een gezonde ontwikkeling van het kind;
b) Verbetering van alle aspecten betreffende de hygiëne van het gewone milieu van de mens en van het arbeidsmilieu;
c) Voorkoming, behandeling en bestrijding van epidemische en endemische ziekten, alsmede van beroepsziekten en andere ziekten;
d) Het scheppen van omstandigheden die een ieder in geval van ziekte geneeskundige bijstand en verzorging waarborgen."

De Raad merkt op dat artikel 12 van het Ecosoc-verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 12 van het ECOSOC-verdrag niet dienstig aanvoeren (*cf*. RvS 21 december 2005, nr. 153.073).

Verzoekster voert verder de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de eerste bestreden beslissing. Voormeld artikel stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn en heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het voormelde artikel betreft de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde specifieert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster betwist dit niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate verzoekster betoogt dat niet gemotiveerd werd aangaande de Covid-19 pandemie merkt de Raad op dat verzoekster de pandemie niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Het komt aan de betrokken vreemdeling toe om de elementen aan

te voeren waarom hij meent de aanvraag niet te kunnen indienen in het land van herkomst. *In casu* werd de aanvraag ingediend op 5 april 2019. Verzoekster kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten niet te hebben gemotiveerd over de pandemie, nu zij de pandemie niet heeft aangehaald in haar aanvraag, noch haar aanvraag heeft geactualiseerd met nieuwe elementen die volgens haar buitengewone omstandigheden aantonen. Verzoekster had nochtans de mogelijkheid haar aanvraag te actualiseren omtrent de pandemie, nu de eerste bestreden beslissing pas werd genomen op 9 december 2020, nadat de pandemie bijna een jaar in Europa is uitgebroken. Waar verzoekster thans betoogt dat de pandemie een buitengewone omstandigheid uitmaakt heeft zij nagelaten verweerder hiervan in kennis te stellen. Verzoekster toont bijgevolg geen schending aan van de artikelen 9 en 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt bovendien op dat de coronapandemie vooralsnog moet worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze voorbijgaat. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Zij toont niet aan dat een terugkeer naar het eigen grondgebied niet als een essentiële reis wordt beschouwd. Zij toont evenmin aan dat Armenië de toegang tot haar grondgebied aan haar eigen onderdanen weigert. Waar verzoekster erop wijst dat de internationale vluchten beperkt zijn en betoogt dat zij praktisch niet kan terugkeren naar haar land van herkomst binnen de termijn welke zij het grondgebied dient te verlaten, merkt de Raad op dat zij een verlenging kan aanvragen van de termijn wanneer het haar onmogelijk lijkt om terug te keren naar haar land van herkomst omwille van de reisbeperkingen die in het kader van de pandemie worden opgelegd.

Verzoekster betoogt verder dat het buiten proportioneel is om haar te verplichten naar Armenië te reizen en dan verder naar de Belgische consulaire overheden in Moskou waardoor de publieke gezondheid en haar gezondheid in gevaar worden gebracht.

Zij toont evenwel niet aan dat zij in Armenië of Moskou een hoger risico loopt op besmetting dan in België. Zij toont niet aan dat zij, besmet met het virus, verplicht dient te reizen naar haar land van herkomst of naar Moskou, noch dat zij in Armenië en/of Moskou verstoken zou blijven van de benodigde medische zorgen. In de mate zij aldus de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, toont zij dit niet aan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *"het hoogste belang van het kind als algemeen rechtsbeginsel".*

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel
Volgens het EHRM: " il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. » Het lang verblijf van verzoekster in België, meer dan 10 jaren, maakt dat verzoekster een uitgebreid privéleven heeft opgebouwd. De bestreden beslissing maakt geen inschatting van haar inmenging in het privéleven van verzoekster.
Tweede onderdeel
De afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten komt voort uit een gebonden bevoegdheid. De weigering van de aanvraag tot verblijf dwingt de administratie om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Deze verplichting is ingeschreven in artikel 7 van de Vreemdelingenwet en conform met art. 6 van de Richtlijn 2008/115/EG.
"31. (...) de bevoegde autoriteiten, teneinde te voorkomen dat afbreuk wordt gedaan aan het in het vorige punt in herinnering gebrachte doel van richtlijn 2008/115, gebonden zijn voortvarend te werk te gaan en onverwijld een standpunt in te nemen over de vraag of het verblijf van de betrokkene al dan niet

legaal is. Zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, moeten die autoriteiten krachtens artikel 6, lid 1, van die richtlijn, en onverminderd de daarin voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen. Of dit bevel wettig genomen is, is dus afhankelijk van de wettigheid van de eerste beslissing met betrekking tot het verblijf.
Artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115 bepaalt:
Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde tand een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf', overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.
Indien de beslissing tot onontvankelijkheid vernietigd wordt, moet het bevel om het grondgebied te verlaten herzien worden.
Het middel is gegrond."

2.4 Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)"

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat het bevel wordt afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Verzoekster betwist dit niet.

Dit motief volstaat om de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet te schragen. Verzoekster verblijft aldus illegaal op het grondgebied en het feit dat zij meer dan 10 jaar in België verblijft en een uitgebreid privéleven heeft opgebouwd geeft haar geen *ipso facto* recht op verblijf.

Verzoekster maakt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn stelt als volgt: "*Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht."*

De aangevoerde schending van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn is niet dienstig, nu de eerste bestreden beslissing geen *"beëindiging van het legaal verblijf*" betreft. In de mate verzoekster betoogt dat verweerder kon afzien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit, kan worden gelezen in het voormeld artikel dat dit behoort tot de soevereine bevoegdheid van de lidstaten.

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven van verzoekster, merkt de Raad op dat het toekomt aan verzoekster om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft, die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (*cf*. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als "*gewone*" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewering dat betrokkene alhier al meer dan tien jaar ononderbroken in België zou verblijven, niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft zich immers al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Op 24.02.2011 en op 29.10.2012 werd aan mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om

het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Voor wat betreft de bewering dat een terugkeer op zijn minst grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken; betrokkene laat na om concreet te verduidelijken of aan te tonen op welke manier een terugkeer op zijn minst grote administratieve moeilijkheden zou veroorzaken. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid." En verder: *"Wat betreft betrokkenes bewering dat zij geen (familiale) banden meer zou hebben in Armenië, dient te worden vastgesteld dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is. Haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit haar verklaringen in het kader van haar twee asielaanvragen dat haar moeder nog in Armenië zou wonen. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar moeder momenteel niet langer woonachtig is in Armenië, noch dat zij niet tijdelijk bij haar moeder zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf."*

De Raad stelt vast dat verzoekster het bestaan van dergelijke intense sociale bindingen niet aantoont. Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht, kennelijk onredelijk heeft gehandeld dan wel haar belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld. Verzoekster toont niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster maakt een miskenning van het recht op eerbiediging van het privéleven niet met concrete argumenten aannemelijk. De schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van "*het hoogste belang van het kind als algemeen rechtsbeginsel*", merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en verzoekster toont niet aan dat er 'minderjarige' kinderen al dan niet rechtstreeks betrokken zijn. Verzoekster toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft op het Belgische grondgebied. Bovendien moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het nemen van de tweede bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met dit beginsel. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Gelet op de bespreking hierboven waaruit geenszins blijkt dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, kan er evenmin sprake zijn van een "*herziening"* om die reden van de tweede bestreden beslissing, in weerwil van verzoeksters betoog.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	N. MOONEN